

Talenter, kan komme op til at give det dobbelte Beløb. Men ibet man giver saadanne forskellige Understøttelser, nogle paa 1,000 Kr. og andre paa 1,500 Kr. og andre paa 2,000 Kr., kommer man let, uden at ville det, til at fremkalde en Rangforordning, som er høist uheldig. Jeg vilde ønske, at man kunde komme til ensartede Understøttelser paa dette Omraade, saa at baade Videnskabsmænd, Musikere, Kunstnere og Forfattere, som fortjene Understøttelse, fik en ensartet Understøttelse. Man etablerer en Rangforordning efter disse Mænds større eller mindre Fortjeneste. Det forekommer mig mærkeligt at se iaar, at en af vort Fædrelands høist fortjente Forfattere har faaet et mindre Tillæg, medens en yngre rykker op til et højere, ihvorvel jeg i og for sig kan billige, at han rykker op. (Stemmer: Hvem er det?) Siden man spørger mig fra forskellige Sider, om hvem det er, kan jeg godt sige Navnet, det er Professor Goldschmidt. Det er underligt, at en Mand, som har de største literære Fortjenester, en udmærket Forfatter, der betragtes, og med Rette, som vor første Prosaisk i Diebliffet, skal stilles paa en ringere Gage end en yngre Forfatter. Han rykker kun 500 Kr. op, medens Drachmann faar 2,000 Kr. Jeg vil henstille til Udvalget, om det ikke kunde tages under Overveielse inden 3die Behandling, at der blev gjort en Forandring heri. Jeg tror, at det er krænkende for denne Mand og krænkende for mange af os, der ønske Literaturen understøttet, at man vil paa den Maade stille ham ringere. Det var, hvad jeg havde at sige om de literære Understøttelser. — Der er et Par andre Bevillinger i Retning af Kunst, som jeg gjerne vilde sige et Par Ord om. Der er det Bidrag, som skulde gives til Musikonservatoriet. Det har forlangt 6,000 Kr., og man ønsker at give dem. Udvalget vil give dem af Kommunitetets Kasse; men Ministeren lader til ikke at ville gaa ind derpaa; han ønsker ikke at modtage Bidraget, hvis det skal gives paa den Maade. Det maa den høitæredede Minister om. Det er en høiest mærkelig Interesse for Musikonservatoriet, som ikke gaar videre, end at han ikke ønsker at give Bevillingen, naar han ikke kan faa den paa den Maade, han vil. Men jeg for mit Vedkommende har ikkesaa Meget imod, at deene Bevilling ikke gives, fordi det forekommer mig, naar vi skulle til at understøtte noget Saadant som Musikens Udvikling, at vi saa skulle forlange Noget derfor. Jeg vilde ønske, at Bevillingen, hvis den bliver given, bliver knyttet til visse Betingelser. Naar vi fra Statens Side understøtte et privat Kon-

servatorium, bør Staten forlange Noget til Gjengæld derfor. Det kunde let ske. Vi have intet Konservatorium her i Byen, som staar i Forbindelse med vort Theater. Alle andre Steder, hvor man har et musikalsk Konservatorium, er det sat i Forbindelse med det Sted, paa hvilket der paa Statens Begne gives en musikalsk Undervisning, og paa hvilket musikalske Nydelser finde Sted. Der ere disse Ting satte i Forbindelse med hinanden, Undervisningen og musikalske Præstationer. Det finder ikke Sted her hos os, og det synes mig rimeligt, naar en saadan Understøttelse til Konservatoriet forlanges, at disse Fripladser blive besatte efter Overveielse eller efter Samraad med Theaterchefen. Det var høist rimeligt, naar unge Talenter kom til Theatret, som kunde gjøre Krav paa at støttes i musikalsk Henseende, og som skulde uddannes til Operaen, at man henviste dem til Musikonservatoriet og paa denne Maade satte de to Anstalter i Forbindelse med hinanden til gjenfjædig Gavn og Nytte. Man kunde komme videre paa den Vej, hvis vor dramatiske Kunst kunde komme bort fra det Forsald, den for Diebliffet er i. Hvis man ved Siden af Musikonservatoriet havde et dramatisk Konservatorium, vilde det være let ved et Par Aareres Ansættelse at opnaa det, som alle Andre have. Derved kunde man opnaa en Undervisning for de Mennesker, der beskæftige sig med Musik, ligesaa godt som man nu har for Kunstnere, Malere, Studerende o. s. v. Dette er det eneste Omraade, hvor der ikke gjøres Noget. Jeg ser ikke, hvorfor Staten ikke skulde kunne gjøre det. Hvis man vilde gjøre det, var Leiligheden til det nu. Man vilde kunne begynde med Samarbejde, som kunde fortsættes. Det er dog rimeligt, at den Understøttelse, der nu er Tale om at give, om ikke ret mange Aar vil findes at være temmelig ringe. Herved kommer jeg til at sige et Par Ord om det kongelige Theater, som jeg ellers ikke skal komme videre ind paa, med Hensyn til nogle Forestillinger, som jeg ser, at Udvalget har holdt paa, medens Ministeren har ment, at de skulde falde bort og erstattes med et Pengeækvivalent. Jeg tror, at man gjør Theatret en daarlige Tjeneste ved ikke at gaa ind paa dette Forslag, og at der ogsaa, finantsielt betragtet, er noget urigtigt deri. Man ønsker, at Theatrets Budget skal balancere, man har opstillet Forslag i den Retning, som blive mere eller mindre platoniske, thi man faaer jo ganske vist ikke Theatrets Budget til at balancere, fordi man opstiller det saaledes paa Finantsloven. Men man berøver samtidig Theatret en vis Mulighed derfor ved at holde paa disse Forestillinger.